

«ПОЕЗІЯ – ЯК ТА ЖІНОЧА ДОЛЯ, ДЕ РАДІСТЬ ПЕРЕСПІВУЄ ПЕЧАЛЬ...»

На письменницьких зборах майстрів пера області наприкінці жовтня минулого року до письменницьких лав було прийнято і Ларису Сай із Вараша (на фото). Педагог. Народилась у селі Іванчі Володимирецького району. Авторка книжок «Калина під снігом» (1999 рік), «Устами марила любов» (2006), «Зів'ялі анемони ожили» (2011), «Камертон серця» (2014), «У лабіринті думок» (2015), «Іду до тебе» (2016). Лауреат літературної премії імені Петра Красюка, переможець районного літературного конкурсу імені Михайла Дубова. На її ліричні тексти написано десятки пісень – Заслуженим діячем мистецтв України Віктором Торчиком, композиторами Анатолієм Яким'юком, Миколою Жоглом.

Якщо з-під її натхненного пера з'явилися такі вибухові, афористичні, вражаючі рядки, як «Хто журиться – той край свій не забуде», «Можна без кінця повчати і радити, а самому й кроку не ступить», «Любові забагато не

буває», то, безперечно, висновок однозначний: Лариса Сай – справжня поетеса.

Стежу за її творчістю вже упродовж кількох десятиліть, адже мені довелося газетарувати у Володимирці, вчителювати в Бала-

ховичах і Каноничах, тож такі близькі серцю вірші, у яких йдеться про добре знайомі поліські топоніми й гідроніми. Втім, істинна література – це не документалістика. Тим паче – Поезія.

Тому і проймаюся зачудуванням, трепетом, здивуванням, коли читаю (це ж треба так вміти!): «Поезія – як та жіноча доля, де радість переспівує печаль...», «Поезія – то добрий дух єднання переболілих самотою душ...».

Вже не пригадую хто, але хтось гостроязичий, слушно зауважив: якщо довжелезія – то вже не поезія. Ларисі неабияк вдаються мініатюри. У збірці «Камертон серця» є цілий розділ, озаглавлений – «Піщинки ріні», що складається із катренів досвіду, філософських чотиривіршів, неквапних роздумів, пейзажних акварелей, інтимних одкровенень, котрі хочеть-

ся і хочеться цитувати: «Ріка життя несе піщинки ріні. // У кожній з них – прожиті наші дні. // В одних – душі болюче голосіння, // А в інших – співи птахів весняні». Або: «В роки пресує час хвилинки, // Що день – то більшає думок. // Твоє ім'я, як павутинка, // Мотає спогади в клубок». Чи: «До Луцька їду. Хто б подумав міг, // Що знову в юність зможу повернутись? // А спогади аж лашатся до ніг // Із голосом, що мріяла почути». Чи: «Є від села щось в міста все одно: // Таке ж зелене і таке врочисте. // До річки притулилося воно, // Немов до шиї крапельки намиста».

Щойно побачила світ її найновіша книжка – «Іду до тебе» (редактор Петро Велесик), куди ввійшли як твори з попередніх збірок, так і нові поезії. В анотації йдеться про те, що «вірші автор-

ки наповнені філософськими роздумами про споконвічні людські цінності, сутність земного буття, кохання і зраду. У них відчуваються запахи трав, дзвін животоків, шумовиння лісів, дихання землі й неба в ореолі великої любові до краю, який подарував поетичні крила».

Як чисту джерельну воду, смакую сторінку за сторінку, а рука мимоволі починає перегортати їх у зворотному порядку, позаяк знов і знову хочеться перечитати лірично-щемливі «В літа поважні входжу, наче в річку...», «Упала калина з яскраво-червоними гронами...», «Заболіли в мене крила...», «Маруся Чурай», «Залишенець Чорний Ворон».

**Микола ПШЕНИЧНИЙ,
с. Мирогоща
Дубенського району**